

Zwónčk: Komu pak sće płaćił?

Podh.: Ja? a za čo?

Zwónčk: Kóc dundrnajnaj, za palenc!

Podh.: Sym tu džensa přeni raz, přećelko!

Zwónčk: Štóž k nam přeni raz přińdže, dyrbi runje tak płaćić, kaž tón (wobroći wobličo na studentow), kotryž je tu posledni raz był.

Sknadž (k Pocuľi): Słyšiš? to płaći namaj!

Pocuľa: Bohužel!

Podh.: Přećelko, wšako mi njejsće ničo nalawa!?

Zwónčk: Přećelko, wy sće blazn! Tu stoji hišće bleša.

Podh.: A — tak? To je zmylk, wujko; tutu blešku je tutón šćedry knjez daľ přinjesć.

Zwónčk: Kóc skobanecy tola! Štó je wam daľ naleć?

Podh.: Knjez studenta. Woprašejće so jeho, wujko! Boješe so, zo bych so na drozy wonka nazymnił, přeprosny mje sem, zawoła was a poruči —

Sknadž (za so): Tu to maće!

Zwónčk (k Sknadžej): Je tomu tak?

Sknadž: I, nó — poprawym sym jemu — myslach jenož — (k Zwónčkkej) wěš što? je khudžinka, wozmu to na so.

Zwónčk: Nimaće swojeho hižo poľny khribjet?

Sknadž: Bě to njedorozumjenje — připiš jenož to namaj!

Zwónčk: Wamaj? Na taľi njeje hižo městna.

Sknadž: Njeherjekaj tak!

Zwónčk (wótře): I, što! Njeje na tym dosć, zo samoj na pawčinja bimbataj, potom nam sem hišće tajku wobradu wodžitaj?